

Sicer brez spomina in spomenika tudi doslej nista bila. Življenje je pravično in delavcu, ki je vse življenje opravljal delo za druge, dá nepričakovano nagrado: njegovo ime uvrsti med najbolj živa imena, med imena, ki so postala pojem in jih vsak dan izgovarjamo. »Poglej v Simoniča!« pravimo. »Kaj pa pravi Šlebinger?« se zatekamo po pojasnila, kadar nam lastne modrosti zmanjka. Vsak, kdor ima

posla s slovensko knjigo, pozna Simoniča in Šlebingerja. In ne samo doma. Tudi po svetu, povsod, kjer se zanimajo za slovensko besedo in knjigo, je znan Simonič, znan Šlebinger. Njuni imeni spadata med tista imena, ki nas reprezentirajo.

Tudi s tega vidika smo jima dolžni zahvalo in je prav, da se jima je tudi tu, kjer sta živela in svoje življenje zaključila, postavilo v spomin vidno znamenje.

Janko Glazer

RESOLUCIJA ZBOROVANJA SLOVENSКИH KNJIŽNICARJEV MARIBOR 11.—13. X. 1963

Na strokovnem posvetovanju v Mariboru so slovenski knjižničarji obravnavali naslednje teme: domoznastvena tradicija in naloge pokrajinskih (študijskih) knjižnic; knjižnice in bibliografija; knjižnice in dokumentacija; propaganda v knjižnicah; delo z bravcem v ljudskih knjižnicah. Na občnem zboru so poslušali poročila republiškega odbora in podružnice o delu v zadnjem poslovnem razdobju. Poleg tega so se spomnili 70-letnice upokojenega ravnatelja Janka Glazerja in v Gornji Radgoni odkrili spominsko ploščo pomembnima bibliotekarjema in pionirjema slovenske bibliografije Francu Simoniču in Janku Šlebingerju. Zborovavci so počastili spomin žrtev v Skopju in se še posebej spomnili ob katastrofi prizadetih biblioteknih delavcev. Izrazili so pripravljenost, da po svojih močeh pomagajo bratskemu društvu Makedonije.

V referatih, razpravah o referatih in v poročilih so se izoblikovali predvsem naslednji sklepi in priporočila, ki naj bodo poleg še neizvršenih sklepov in naročil prejšnjih zborovanj smernice za razvoj knjižničarstva v socialistični republiki Sloveniji.

1. Družbeno upravljanje in samoupravljanje se je v knjižnicah različno razvijalo. V nekaterih knjižnicah se je spremenilo v formalen ukrep, v drugih pa knjižnični sveti in upravni odbori prevzemajo vedno širše dolžnosti in pravice. Nova delitev dohodka daje samoupravljanju perspektive, ki bodo zelo pomembne za nadaljnje širjenje knjižnic in s tem intenzivnejše vključevanje v družbeni proces razvoja naše skupnosti. Knjižnice naj čimprej izdelajo svoje statute, ki naj smiselno uveljavijo določila nove ustave glede notranjih odnosov ter odnosov med delovno organizacijo in družbo. Društvo bibliotekarjev Slovenije naj osnuje komisijo, ki bo zbirala gradivo in osnutke ter z upoštevanjem dosedanjih izkušenj pomagala podružnicam in knjižnicam pri sestavljanju statutov in uveljavljanju zahteve, naj bo knjižničarstvo zaradi svoje pomembne družbene vloge primerno upoštevano tudi v statutih občinskih in okrajnih skupščin.

2. Iz poročil in razprave je bilo razvidno, da zakonska določila o imenovanju občinskih matičnih knjižnic izvaja le malo občinskih skupščin; kljub pomanjkanju ka-

drov je vendarle treba vztrajati pri zahtevi, da na področju vseh občin deluje matična služba z zadostnimi sredstvi in ustrezno kadrovsko zasedbo, da bo sposobna utrditi omrežje knjižnic na svojem območju, pripraviti vse potrebno za njihovo registracijo, prevzeti konkretno in vsestransko skrb za razvoj knjižničarstva. Registracija knjižnic, je bilo ugotovljeno na zborovanju, še vedno poteka prepočasi in je treba takoj registrirati vse knjižnice, tako ljudske, študijske, šolske in strokovne, ki imajo za to pogoje.

5. Pri teh prizadevanjih naj republiška matična služba vsestransko podpre delo občinskih matičnih knjižnic in nadalje razvija delo za modernizacijo knjižničarstva, integracijo knjižničarskih opravil (npr. s centralnim tiskanjem kataložnih listkov, s tiskanjem potrebnih priročnikov, najrazličnejših pomagal, referatnih biltenov) ter za razvoj centralnega kataloga itd.

4. Vprašanje šolanja bibliotečnih strokovnih delavcev se v preteklih letih kljub prizadevanju Društva bibliotekarjev Slovenije, Narodne in univerzitetne knjižnice ter drugih forumov in organizacij ni premaknilo z mrtve točke. Zborovavci so ponovno poudarili, da brez strokovno šolanih bibliotečnih delavcev ne bo napredka v razvoju slovenskega knjižničarstva, nasprotno, pričakovati moremo samo zatoj in nazadovanje. Zato zborovavci z vsem poudarkom zahtevajo, da se končno vendarle omogoči sistematično šolanje bibliotečnih delavcev. To še posebno, ker nujno zahteva šolane kadre tudi organizacija matičnih knjižnic.

5. Kakor je treba dati Narodni in univerzitetni knjižnici in njene mu bibliografskemu oddelku vse priznanje za napore, s katerimi sestavlja in izdaja redne mesečne ter letne pregledne slovenske knjiž-

ne produkcije, je treba vendarle poudariti, da je triletna zamuda, s katero izhaja Slovenska bibliografija, še vedno prevelika. Zborovavci apelirajo na vodstvo Narodne in univerzitetne knjižnice, naj stori vse, da se izdajanje letne bibliografije še bolj pospeši in ažurira. Zborovavci so ugotovili tudi nujno potrebo, da se nadaljuje delo za izdelavo slovenske retrospektivne bibliografije. Ponovno naj se razmisli, katera ustanova (Slovenska akademija znanosti in umetnosti ali Narodna in univerzitetna knjižnica) naj delo organizira; po končni odločitvi naj se ukrene vse potrebno, da se bo ta naloga v najkrajšem možnem času izvršila.

6. Čeprav je specifičnost nalog in delovnih metod dokumentacije v primeri z bibliotekarstvom splošno priznana, so zborovavci ponovno — kot že na vseh prejšnjih zborovanjih — soglasno poudarili najtesnejšo povezanost obeh dejavnosti. Izrazili so potrebo, da se nekatere večje knjižnice vključijo v redno delo pri graditvi dokumentacijsko informativne službe in da se v bibliotekarsko šolstvo uvede dokumentacija kot reden predmet.

7. Vlogo pokrajinskih knjižnic in zbiranje domoznanskega gradiva so v posameznih pokrajinalih Slovenije prevzele študijske knjižnice. Pri tem njihovemu delu jim je treba nuditi izvodno podporo tako z obveznimi izvodi domačega tiska kakor z dodeljevanjem potrebnih sredstev za zbiranje in dopolnjevanje tistega gradiva iz tujine, ki se nanaša na njihovo območje.

8. Širjenje in propaganda knjige naj bosta v knjižnicah vseh vrst osnovno vodilo pri delu. Pri tem naj se izkoriščajo vse oblike dela z bravci v knjižnici in izven nje. Podpreti je treba zlasti javne knjižnice v prizadevanjih za čim večji nakup knjig in čim pestrejši izbor literature.